

Sant Andreu de la Serreta

Capolat

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	L'església de Sant Andreu de la Serreta s'anomenava originalment Sant Andreu de Farners i va ser centre de parròquia.
Emplaçament	Es troba al costat d'una carretera que s'agafa al trencant de la Serreta en el km 9 de la carretera de Berga a Sant Llorenç.

Coordenades:

Latitud:	42.087315317258
Longitud:	1.7816124111414
UTM Est (X):	399233
UTM Nord (Y):	4660190

Classificació

Número de fitxa	08045 - 106
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Medieval Romànic Modern
Segle	XI, XII, XIII, XVIII
Estat de conservació	Bo
Protecció	Legal
Tipus de protecció:	BCIL
Observacions protecció:	Va ser nomenat BCIL en Acord del Ple del Consell Comarcal el 26/02/2014. El número de registre és 6658-I.
Data aprovació:	dc., 26/02/2014 - 12:00
Número inventari	IPAC 3115
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Privada
Titular:	08044A004000280000ST
Autoria de la fitxa	Marta Sánchez Soler - Societat d'Arqueologia del Berguedà

Descripció

Sant Andreu de la Serreta és una església petita, amb una sola nau rectangular rematada a llevant per un absis semicircular. L'absis té quasi la mateixa amplada que la nau, amb coberta de quart d'esfera i sense ornamentació. La coberta és amb teula àrab. Els murs de la nau estan fets de pedres més o menys planes, llargues i trencades a cop de maceta. Els murs de l'absis, en canvi, són de carreus grans, uniformes i col·locats en fileres iguals. Hi ha dues finestres a l'absis. Una al centre, que actualment es troba tapiada per dintre, i l'altra al costat sud. Les dues són de pedra tosca i tenen llinda amb arc de mig punt i són de doble esqueixada.

Al costat sud de la nau s'obre la porta d'entrada. Es tracta d'una porta adovellada construïda en el mateix moment que el mur oest i el cementiri, ja al segle XVIII. No es conserva rastre de la porta original. El mur de ponent presenta una espitllera de pedra tosca i un campanar d'espadanya amb dues obertures. Al mur nord hi ha annexat un edifici de factura bastant tosca que correspon amb l'antiga sagristia. Aquesta tenia una porta que li donava accés directament des de l'església, però avui en dia està tapiada.

El cementiri té una forma irregular i està envoltat de murs d'uns 50 cm de gruix que s'adossen a l'església. Una punta comença al costat de la porta de l'església i l'altra al centre de l'absis. Els murs formen un perímetre tancat i reomplert amb terra. La zona més elevada té 1,27 m d'alçada.

Història

Sant Andreu de la Serreta antigament s'anomenava Sant Andreu de Farners i era la titular d'una parròquia que ocupava la zona oriental de l'actual municipi de Capolat, entre les parròquies de Capolat i Coforb.

La primera referència documental que en tenim és en el capbreu de rendes de la falsa acta de consagració de la Seu d'Urgell. Encara que aquesta consagració sigui falsa, va ser redactada al segle XI, per la qual cosa ens mostraria una imatge real, però d'un moment posterior al de la datació expressada en el document. Els registres de la Cúria ducal de Cardona, a la qual pertanyien aquestes terres, identifiquen Farners i la seva església com a parròquia integrada en el terme casteller de Capolat. El terme de la parròquia limitava amb Coforb a l'est, Avià, Clarà i l'Espunyola al sud, Capolat a l'oest i Castellar del Riu al nord.

Pel que fa a l'església, en un inici, durant els segles XI i XII, probablement ens trobaríem amb una església de planta rectangular i una sola nau, coberta per una estructura de fusta i amb un absis anterior a l'actual, possiblement quadrangular o trapezoïdal. Els murs que es veuen a l'exterior de la nau correspondrien amb aquesta etapa constructiva. Als segles XII-XIII es construiria l'absis actual i s'alçarien i regruixarien els murs laterals per tal de construir, en el seu interior, una volta de canó.

Al segle XVIII és probablement el moment en el qual es construeix la sagristia al costat nord de l'església i es refà el mur de ponent i la porta. També és en aquesta mateixa època que es construeix el nou cementiri i el seu tancat.

Les últimes reformes a l'espai serien durant el segle XX, moment en què queda enrunada la sagristia i es decideix tapiar-ne la porta que donava a l'església. És possible que en el mateix moment es rejuntessin els murs interiors i es refés la cobertura de l'església.

Bibliografia

CASACUBERTA, A., CUNILL, J., SÁNCHEZ, J. (2022) Història dels masos del Municipi de Capolat. Inèdit.

GAVIN, J. M. (1985): Inventari d'esglésies. Núm. 17. Berguedà. Barcelona, Arxiu Gavin.

SERRA, R. et altri (1991): Guia d'Art del Berguedà. Berga, Ed. Consell Comarcal del Berguedà i Patronat del Centre d'Estudis del Berguedà.

SOCIETAT D'ARQUEOLOGIA DEL BERGUEDÀ (2004) Inventari i Catalogació del Patrimoni Cultural moble i immoble del Municipi de Capolat. Inèdit.

VVAA (1985): Catalunya Romànica. XII. El Berguedà, Barcelona, Fundació Enciclopèdia Catalana.

VVAA (1978): Monuments de la Catalunya romànica. El Berguedà. Grup Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

Enllaços d'interès:

[Sant Andreu de la Serreta, Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. ...](#)

